

[Kjeld Olesen.]

blemer, der nødvendiggør et snævert samarbejde. Hermed tænker jeg ikke på alle partier, der stemte for forslaget, og jeg tænker bestemt ikke på det parti, der fremsatte forslaget, fremskridtspartiet.

Nu har fremskridtspartiet efterhånden været i dette ting i nogen tid, og reaktionen over for partiet har været meget forskellig. Nogle opfattede fremskridtspartiets tilsynkomst som et modefænomen, andre opfattede det som et udtryk for vælgernes utilfredshed med de gamle partier, og andre igen så i dets ideologi et tilsløret forsøg på at ødelægge selve fundamentet i det velfærdssamfund og det retssamfund, som det har kostet så meget at bygge op. I dag ved vi mere. Hvor de borgerlige partier ofte modstræbende har accepteret velfærdssamfundet, har vi igen i folketinget fået repræsentanter for det, som engang blev benævnt som den sorteste reaktion. Den stærkes ret er deres mål. Forvirring, usandhed og fordomme er deres våben. Egoismen er deres drivkraft.

I det samarbejdende folkestyre er det sjældent, at vi bruger ord som „at bekæmpe hinanden“. Socialdemokratiet vil bekæmpe fremskridtspartiet og de tanker, det står for, tanker, som er i skærende modsætning til de grundlæggende principper hos en nation, der ønsker at være demokratisk.

Vi skal ikke male udsigterne med for mørke farver. Som én har sagt det: vi skal ikke gøre opgaverne til problemer, men problemerne til opgaver. Selv om socialdemokratiet har fået gennemført væsentlige af vore forslag mod arbejdsløsheden, er arbejdsløsheden stadig lige uacceptabel, og der er næppe grund til den store optimisme lige nu. Heroverfor står, at mange af de ting, vi har fået ført igennem, endnu ikke kan ses. Vi vil meget nøje følge udviklingen, og hvis ikke de internationale konjunkturer bedres, så vil vi vende tilbage med nye initiativer.

Finansministeren har forleden forelagt finansplanen for det kommende finansår, der stiller os over for den bundne opgave at forbedre budgettet med 4-6 mia kr. Den fortæller os, at vi må i gang med nye alvorlige besparelser, og i modsætning til sidste gang har vi mulighed for, at de vigtige beslutninger ikke skal træffes over hals og hoved.

Det var mange ting, der bevirkede, at det måtte gå sådan sidste gang. Det var lige på den anden side af nytår i en valg-situation, og vi havde valgkamp forud, vi havde regeringsforhandlinger, og alt det betød, at vi måtte vente med de skarpe afgørelser faktisk til den sidste time. Det bør ikke ske igen. Jeg kan sige det ikke mindst ud fra en fortrøstning om, at vi hen på efteråret og i løbet af næste sæson ikke atter kommer ud for en situation, hvor vi skal til valgkamp, eller hvor der bliver tale om, at der skal dannes en ny regering.

Jeg må også nævne, at den inflation, som for et år siden red os som en mare, nu er stækket, og vi kan endda konstatere, at Danmark er blandt de vesteuropæiske lande, der har den laveste inflationsramme.

Bag mange af de problemer, som vi tumler med, ligger den kendsgerning, at forudsætningen for vor egen hverdag har international sammenhæng. EF er nu gået ind i en ny og vigtig fase efter Storbritanniens folkeafstemning. Dermed skulle det danske medlemskab også være endeligt afgjort. Ønsker vi at skabe indflydelse og få virkeliggjort en progressiv udvikling i Europa, går det ikke at være splittet og delt. Nu må kræfterne samles om de opgaver, der jo kun løses internationalt, hvad enten det er forurenningen, energispørgsmålet eller kontrollen med de multinationale selskaber.

Det er også vigtigt, at EF's ansigt over for de politiske brændpunkter er det rette. Jeg tænker først og fremmest på udviklingen i Portugal, hvor man under store vanskeligheder søger at finde vejen til et demokratisk og et socialistisk system, men hvor det på den anden side i dag står klart, at der er partier i Portugal, der ikke vil respektere stemmesedlen. Det er derfor nødvendigt, at vi solidariserer os med de kræfter, der bygger på demokratiet.

Blandt mange andre internationale spørgsmål er der grund til at nævne konferencen om fred og sikkerhed i Europa, der fortsætter i næste måned i Helsingfors. Der har været træge perioder, men meget tyder på, at der nu vil være en chance for at komme videre, ja, nå hen til mere håndfaste resultater. Men forudsætningen for, at dette kan ske, er en given militær balance imellem de to pagt-systemer. Derfor er det vigtigt, at enkelt-